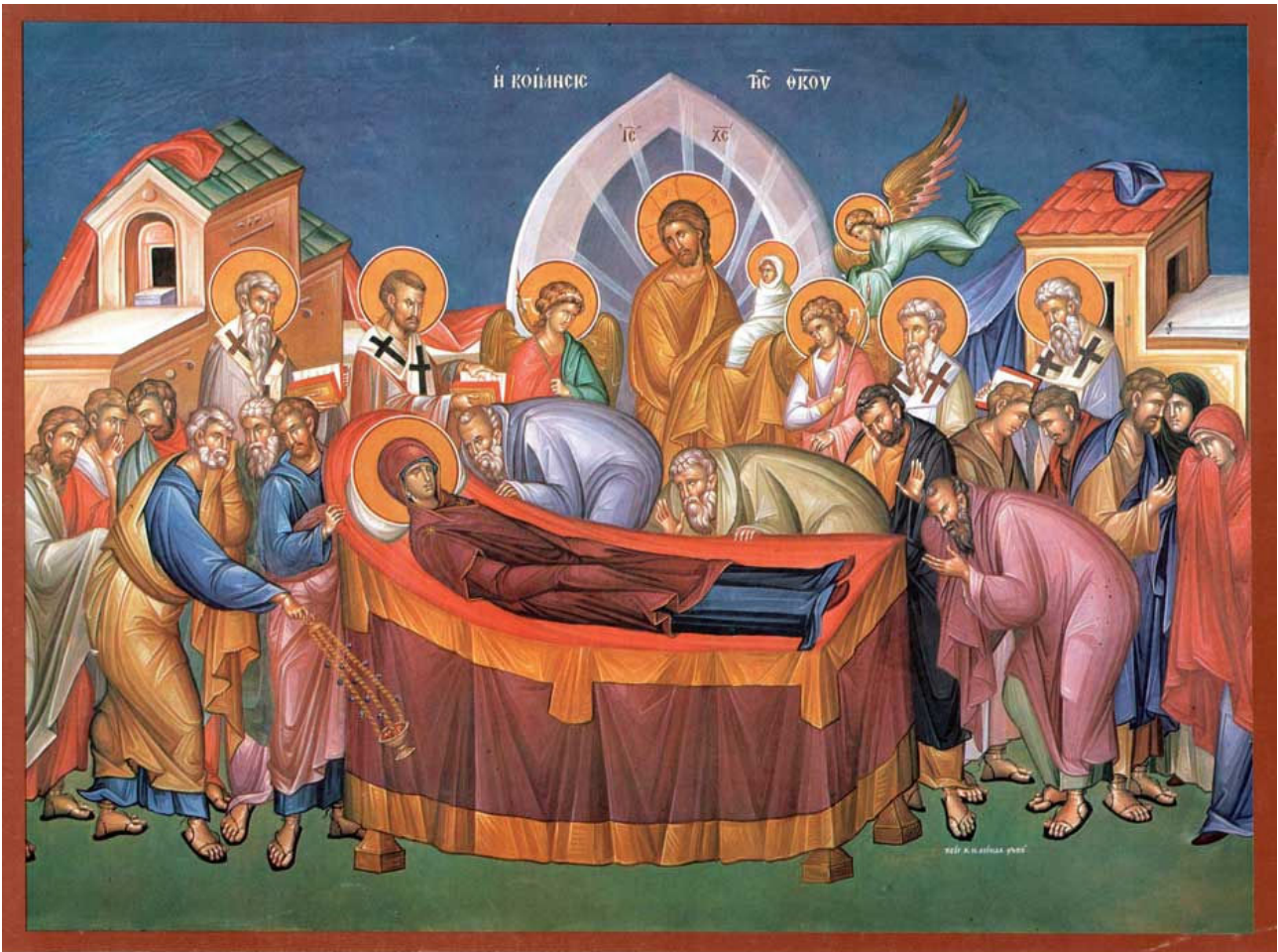

PROHODUL MAICII DOMNULUI

Starea I-a

Fiind Maica Vieții, îngropării te-ai dat
Și-ale îngerilor cete s-au înspăimântat
Adormirea ta cinstind-o luminat.

Născătoarea vieții și-al luminii izvor
La-ntunerice ucenicii cum te pogor?
Tu fiind lumina noastră-a tuturor!

Te mărim pe tine, Maica toatei zidiri
Și-nălțăm duios cântări Sfintei Adormiri
Întru care plată dai acestei firi.

N-a rămas în groapă preacurat trupul tău
Ci mutatu-te-ai cu dânsul la Dumnezeu
Ca să fi părtașă Slavei Lui mereu.

Iisus a toate Împărat prea slăvit
Te-a ales pe tine Maică și, negrăit,
Fără de prihană tu L-ai zămislit.

Stăpânul făpturii pe pământ pogorând
Cum venise întrupându-Se oarecând
Astăzi vine dornic duhul tău luând.

În chip tainic astăzi și noi toți ne-adunăm
Și cu Sfintele Femei jalnic îți cântăm
Dând înconjur năsăliei ne-nchinăm.

Pe cea mai frumoasă decât tot ce-i zidit
Prin a căruia născare ne-am învoit
Cum s-o vadă firea că s-a pristăvit?

Iară iadul Maică, cum mai poate răbda
Întru tot fulgerătoarea lumina ta?
Căci orbește neputând a te vedea.

Dumnezeu Cuvântul trup luând, Mariam,
Spală firea ponosită a lui Adam
Și din iad sloboade omenescul neam.

Cerul și pământul îndelung s-au uimit
De străina zămislire ce s-a plinit
Întru tine, Prea Curată, negrăită.

O, minuni străine, lucru nou nevăzut
Cum și Maică și Fecioară te-ai cunoscut
Că din sânghiuri prea curate ai născut.

Din această lume simțitor te-ai mutat
Dar cu darul tău curată nu ne-ai lăsat
Izbăvind pe credincioși de la păcat neîncetat.

Chiar de-ai fost ascunsă ca un rob în mormânt
Dar făptura te vădește înțelegând
Că Stăpână ești în cer și pe pământ.

Dac-a fost în groapă trupul tău pristăvit
Pentru noi paharul morții s-a îndulcit
Plecăciunea ta cea multă socotind.

Odrăslind din tine spicul cel tăinuit
Credincioșii Pâinea vieții au dobândit
Și din stricăciune toți ne-am izbăvit.

Ca un sfeșnic, Maică, pe pământ luminezi
Pravoslavnică credință o îndreptezi
Și pe cei robiți de patimi liberezi.

Ca un fulger cete de Hristos vestitori
Vin din marginile lumii purtați de nori
Ca să-ngroape trup de viață dătător.

Areopagitul și cu el Ierotei
Au venit din depărtare cu Timotei
Dimpună cu toți Sfinții Arhieri.

Pe a vieții Piatră cea din unghi tăinuit
Dintru sânghiurile tale o ai urzit
Și în lume viață nouă ai croit.

Adormind cu trupul în mormânt te pogori
Și-l arăți pe el izvor tămăduitor
Pravoslavnicilor tăi Închinători.

Ca să mântuiască pe strămoșul Adam
A venit Mântuitorul vestit din neam
Pogorând ca roua-n mitră, Mariam.

Să-i cuprindă groaza și cutremurul rău
Pe acei ce defăimează numele tău
O, Prea Sfântă Maică a lui Dumnezeu.

După legea firii dintre vii ai apus,
Dar fiind a Vieții maică la Ea te-ai dus,
Odihnindu-te în Slava cea de sus.

Plâng noroade, preoți și bătrâni Arhieri
Dimpună cu slăviții învățăcei
Iar Mironosițele jelesc cu ei.

Cum erai în viață sprijin cald tuturor
Și de astăzi fii de-a pururi pe viitor
Ocrotind cu darul pe al tău popor.

Sub pământ ca luna ai apus, dar răsari
La trei zile ca un soare de Mai,
Primăvara vieții noastre, dulce rai!

Tu născând Viața, cum te-așezi în mormânt
Se-nfioară ceata îngerilor strigând:
Cum te acoperi, Sfinte Acoperământ?

Porumbiță frumoasă, cu penaj aurit,
Ești Fecioară, căci Stăpânul te-a împodobit
Ca să fii lăcaș cu totul prea cinstit.

Cel căzut din viață iar moștean s-a făcut
Când Fecioara fără patimă a născut
Pe Cuvântul cel fără de început.

Când a fost să vadă trupul ei răposat
Îngereștile puteri foarte s-au mirat
Cum cea nestricată moarte a gustat.

De la margini Sfinții, alergând prea cu zor,
Sfântul trup la întuneric ei îl pogor-;
În mormânt, lumina noastr-a tuturor.

Pogorând la groapă, ceata Îngerilor
Înconjoară străjuind pe Stăpâna lor;
Trupul cel de viață pricinuitor.

Heruvimii slavei luminat dănțuiesc
Când se-nalță cel de taină rai pământesc
În locașul slavei cel împărătesc.

Dintru stricăciune pe cel mort prin păcat
Cu născarea ta Curată L-ai ridicat
Și-n podoaba cea dintâi ne-ai îmbrăcat.

Porumbiță frumoasă, cu penaj aurit,
Ești Fecioară, căci Stăpânul te-a împodobit
Ca să-i fii sălaș cu totul prea cinstit.

Rânduială nouă tuturor s-a vestit
Prin străina zămislire ce s-a plinit
În mitrasul pururea neprihănit.

Dintru tine Fiul chip de rob a primit
După fire arătându-se îndoit:
Dumnezeu fiind și om desăvârșit.

Chivotul se-ascunde; de la mari depărtări
Vin noroadele, duios înălțând cântări
Întru slava prea cinstitei ei mutări.

Ceata de Apostoli se adună de zor
Ca s-așeze în mormânt prea frumos odor
Pe a Vieții Maică, Doamna tuturor.

Rânduiala firei s-o plinești te-ai plecat,
Dar ca Maică a cerescului împărat
Tu rămâi cu trupul veșnic nestricat.

Pe al tău, Curată, scump Mormânt îl cinstesc
Și Slăvita Adormire o preamăresc:
Întru care dat-ai birul cel firesc.

Chiar de mori, Curată, dar viezi în Hristos,
Preamărită sus la Cer, și-ntru cei de jos,
Sprijinind pe cei cu suflet credincios.

O, ce bucurie, ce dulceață simțești
Întru slava și odihna celor cerești
Căci cu Domnul Slavei, tu împărtășești.

Unul din Treime trup din tine primind
Firea cea cuvântătoare s-a înnoit
Mînutată taină, lucru preamărit!

Proorocii, Maică, de demult au cântat
Că din viața lui David, tu, preaminunat
Odrăsl-vei pe Hristos cel așteptat.

O, lumina lumii și-al vieții izvor,
Cum în loc întunecos Sfinții te pogor-?
Se uimește firea prea tânguitor!

Nație pizmașă, ucigaș popor,
Ce sminteală ai avut, viața Iudelor,
De voiești surparea Sfintei Sfintelor?

Ticăloase jidov, vino soi blestemat
De-ți cunoaște uneltirea din păcat,
Din tăierea brațului tău cel spurcat.

Urmând Maica Milei lui Hristos Dumnezeu
Lecuește pe acel urgisit Evreu
Părăsindu-și legea lui fariseu.

“Maică și Fecioară, mama dulce a mea
Cum să rabd acum văzând îngroparea ta”
Așa Simon Petru prea se tânguia.

“Cine-mi dă izvoare ca să plâng îndeajuns?”
Strigă Pavel, de durere fiind pătruns,
Când se vede-n groapă trupul ei ascuns.

Munții se-nfioară. “Tu, norod credincios
Tânguiește-te și plângi astăzi dureros”.
Glăsuiesc Învățăceii lui Hristos.

Oarecând, o, Maică, simțitor vom vedea,
După ducerea la Cer, frumusețea ta
Căci de-acuma cerul Tu vei desfăta.

Slavă ...

Te mărim Cuvinte, cu Părintele Tău,
Iar Duhului Prea Sfânt ne-nchinăm mereu,
Preamărind în Troiță pe un Dumnezeu.

Și acum ...

Te cinstim, o, Maică a Celui fără-de ani
Închinându-ne la groapa din Ghețimani,
Cercetează-ne pe noi cei sârmani.

Starea a II-a

Se cuvine azi să mărim pe Prea Curata Maică
Care-ntrece cu cinstirea pe Heruvimi
Și-i slăvită mai presus de Serafimi.

Se cuvine dar să-i cântăm celei cu dar dăruită
Care-ncape pe Cuvântul Dumnezeiesc
Întru pânțele ei cel fecioresc.

Cele pământești se-nfioară cu cele din slavă
Cum dumnezeiasca fire s-a deșertat
Locuind în pânțele Tău curat.

Una dintre Maici, născut-ai fără durere;
Căci precum sămânță ai zămislit
Și născarea se lucrează negrăit.

După cum întâi cu cuvântul se zidește firea
Tot asemenea rodește mitrasul tău
Luând chip de rob Cuvântul lui Dumnezeu.

Tatăl cel ceresc, bunăvoie arătând spre tine
Iară Duhul Sfânt pe tine umbrindu-te
Se-ntrupează Fiul, preamărindu-te.

Ca și Fiul tău, tu adormi după firească lege;
Dar a treia zi te scoală ca dintr-un somn
Dătătorul Vieții și al morții Domn.

Sub pământ apui, tu fiind plămada vieții noastre,
Căci din moarte ne-am sculat cei care zăceam
Prin născarea Vieții dintr-al nostru neam.

Plâns cuviincios și cântare să aducem Maicii
Ca atunci când s-a-ngropat fiul omului
Ca să fim părtași de Slava Domnului.

Mir adevărat ești Fecioară, Prea Curată Maică
Care lumea miresmești cu bun miros
Odrăslind clondirul Vieții, pe Hristos.

Întunericul cu împărăția lui se pierde
Slobozindu-se din iad cei cari-au crezut
Că vei naște Fiul Cel întâi-născut.

Apă ce viezi, Născătoarea Râului Vieții
Curățește-ne ale noastre întinăciuni
Și stârpește ale vieții mătrăguni.

Spre a primeni firea noastră cea căzută, Fiul
A zdrobit pe cel din veac șarpe pierzător
Odrăslind din tine cu trup muritor.

Sad prea minunat ce răsari mlădiță de viață
Prin umbrirea cea de taină cu Duhul Sfânt
Odrăslind viața nouă pe pământ.

A căzut Adam sub blestem în Raiul desfătării,
Dar cu rază de nădejde s-a întărit
Că-L vei naște tu pe Cel făgăduit.

Varsă din belșug adunarea Sfinților Apostoli
Bătura umilinței ca un prinos
Așezându-te acum în groapă jos.

Sfântul tău Mormânt, ascunzișul Cortului de taină
Îl cinstește, Prea Curată, norodul tău
Prea mărind mutarea ta la Dumnezeu.

Soarele acum ca la vremea Patimilor Sfinte
Își ascunde cu sfială lumina sa
Neputând să vadă adormirea ta.

Desfătare ești, căci născut-ai pe dulcețaa lumii.
Deci acum cu lacrimi calde noi te rugăm
Ca de Sfânta Slavă să ne desfătăm.

Tremură văzând, boldul cel aducător de moarte
Că a sufletelor rană tămăduiești
Odrăslind balsamul vieții omenești.

Ochilor prea dulci și cinstiți ai Prea Curatei Maici
Căutați cu-nduioșare spre Dumnezeu
Ca să facă milă cu norodul său.

Imnuri îngerești îți aduce Sfânta adunare
A Slăviților Apostoli și Arhieriei,
Iară Serafimii se unesc cu ei.

Sub pământ apui Aurora zilei cea de taină.
Căci pe Soarele Hristos tu L-ai răsărit
Peste neamul nostru cel ticăloșit.

S-a înfricoșat, din adâncuri văzându-te iadul
Și schimbându-se la față “Vai!” a strigat,
Dar ce soare iese așa luminat!

Soarele frumos strălucește după vremea nopții
Iar tu cu frumusețea Duhului Sfânt
Ești la ceruri soare și jos pe pământ.

Globul pământesc întru sânul primind pe Maica
S-a clătit din adâncime înfiorat
Când a fost în groapă trupul prea curat.

Al virtuții mir și aromă săvârșirii sfinte
Dă-ne nouă Prea Curată să folosim
Spre miros de taină jos la țintirim.

În mormânt cioplit se ascunde trupul Prea Curatei
Iar a treia zi Puterile îl ridic'
După cum ne spune Sfântul Ucenic.

Toma Geamănul, ca un vifor străbătând văzduhul
Și purtându-se grăbit pe aripi de gând
Te-a văzut cu trupul către cer urcând.

Sfântul Ucenic al prea dulcelui tău Fiu, Curată,
În văzduh întâmpinându-te a strigat:
"Iată Maica Domnului a înviat!"

Cort prea minunat, încăpând pe Ziditorul firii,
N-ai rămas în groapă jos, ca cei muritori,
Ci te-ai dus în slava Celui în Trei Sori.

Strălucit odor chipul tău neveștejit rămâne
Chiar de se-nmormântează năstrapa ta.
Dar îi dă viață Mana cea din ea.

Tainic ai ajuns ca și discul poleit al lunii;
Dar pe unul din Treime cea în Trei Sori
Îi răsari celor din noapte muritori.

S-a încredințat a Apostolilor Sfântă Ceată
Că tu ești Sfințirea noastră a tuturor
De te-ai și purtat simțitor pe mâna lor.

Adormind Adam, necăjitul somn al veșniciei,
I-a urmat pe-același drum Eva cu amar
Fiind ea unealtă a lui Veliar.

Tu adormi puțin, dar te scoli ca și Mântuitorul
După cum mai înainte ți s-a vestit
Că te muți în Slava Fiului iubit.

Jos te-ai pogorât, dar acum te odihnești în slavă
În lăcașurile Celui fără de ani
Cercetând cu darul pe cei sirimani.

Cei fără de trup, Arhistrategii Sfintelor Cete
Când o văd pe Prea Curată că s-a mutat
Se grăbesc s-o-ntâmpine prea minunat.

Mai aleasă ești decât moscul de Liban, Fecioară,
Căci a Duhului podoabă o ai deplin.
Cuvios îți cântă neamul tău creștin.

Cătrăniților, ticăloasă nație de jidovi,
Învierea lui Hristos voi nesocotiți,
Iar acum surparea Maicii unelțiți!

Porumbiță ești strălucind frumos cu fecioria
Și fiind împodobită prea minunat
Ai zburat cu sufletul înaripat.

Iarăși Gavriil ca la Nazaret odinioară
A venit ca să-ți vestească și la Sion
Că te cheamă Fiul la cerescul Tron.

Se înfioară azi de lumina ta cea negrăită
Iadul cel nesățios, tânguindu-se:
Vai! Cum văd pe talpa mea clătindu-se.

Plâns-au cu amar, Cinstitoarele cele cu miruri
Așezată când ai fost în mormânt cioplit
Tu fiind palatul Celui prea mărit.

Cum ai suferit îngropare, Prea Curată Maică,
Strigă cele purtătoare de mir femei
Și cu ceata Sfântă de Învățăcei.

Prea înfricoșat se arată tuturor lucrul
Când se vede așezat astăzi în mormânt
Cortul Întrupării Sfântului Cuvânt.

Versuri și cântări cuvios să înălțăm Curatei,
Iară Sfântul ei mormânt toți să-l preacinstim,
Căci prin odrăslirea ei ne izbăvim.

Slavă ...

Dumnezeule, întru trei fețe preamărit deapururi
Întărește pe Păstori și norodul Tău
Împotriva uneltirii celui rău.

Și acum ...

Maica Domnului, Prea Curată pururea Fecioară,
Dă Bisericii scăpare de bântuiei
Și o păzește neclătită de sminteli.

Starea a III-a

Neamurile toate
Laudă-ngropării
Ti-aduc duios, Fecioară.

Petru se coboară și-n mormânt te-așează
Cu mare cuviință.

Cele cu miresme, în rând cu Ucenicii
Îți cântă de-ngropare.

O, făptură, vino, prea jalnică cântare
S-aducem toți Fecioarei.

Pe a Vieții Maică, urmând celor cu miruri
La groapă s-o petrecem.

Ioane, prea iubite al Domnului Apostol,
Îngroapă pe Fecioara.

Pavele Sfințite, Lăcaș ales de taină,
Dumnezeiește cântă-i.

Ierarhi, podoabei voastre aduceți laudare
Cu sfânta adunare.

Ai Mirului prieten, duioasă versuire
Cântați-i Prea Curatei.

Marie Magdaleno, aleargă azi ci jale
La Ghetsimani de vale.

Revarsă miruri scumpe, căci azi clondirul tainic
Al Mirelui s-ascunde.

Apleacă-ți înălțimea, bătrâne Eleoane,
Spre Valea Ghetsimani.

Clătește-te, Sioane, și tu cu Eleonul
Făcându-i loc Stăpânei.

Iar tu, Sfințite Iacob, cântându-i îngerește
Prohodul săvârșește.

Cei hrăniți cu mană, își tind zavistica mână
Spre cea fără prihană.

Ei cearcă să răstoarne năstrapa cea de taină
Ce poartă pâinea Vieții.

O, câtă nesimțire la cei de altă dată
Își ucideau profeții.

Ca slugă prea vicleană, aleargă făr-de minte
Iudeule Satană.

Pe Maica Izbăvirii, Iudei fără de lege
Încearcă s-o răstoarne.

Dar bine-a zis Scriptura, la patul tău Fecioară
Voinicii stau de pază.

Te-nalți la ceruri precum i s-arătase
Lui Iacob tainic scara.

Cu imnuri se pogoară a îngerilor cete
La groapa ta, Fecioară.

Toiagul ce-nfrunzise al lui Aaron, cu taină
Pe tine te vestise.

Iar rugul altădata, nears fiind de pară
Te însemna, Fecioară.

Mutându-te în Slavă, făptura cea gândită
Prea minunat îți cântă.

(Schimbarea tonului)

O, Prea dulce Maică a lui Hristos Cuvântul,
Îndură-te de lume.

Cântări tânguitoare femeile cu miruri
Înalță azi cu jale.

Cum stai fără suflare, fiind a Vieții Maică,
Prea Sfântă Născătoare.

Se pierde rătăcirea, iar cei căzuți într-însa
Prin Fiul tău se scoală.

În iad, la întuneric, Cuvântul se pogoară
Ca să ne izbăvească.

Din undița satanei, pe cei căzuți din viață
Hristos îi liberează.

A ta născare sfântă răsare lumii viață
De aceea toți îți cântă.

În groapa stricăciunii vrăjmașii tăi să cadă
Cei ce nu vor să creadă!

Cuvinte, Domn a toate, învață-ne cu darul
Cântarea Prea Curatei.

Pe Maica Ta, Cuvinte, pe Mielușeaua, Doamne,
Cum groapa o cuprinde.

Cămara Vieții astăzi s-acopere stropind-o
Femeile cu miruri.

Apostolii cu jale din inimă suspină:
Dar cum ne lași, Stăpână!

Lumina Vieții noastre, în groapă la-ntuneric
O, cum te-acoperi, Maică!

Strămoșilor sculare făcându-te pricină
Cum mori acum, Stăpână!

Făptura o slăvește pe Maica Ta, Hristoase,
Ce te-a născut trupește.

Se pierde azi, Fecioară, amarul cel de moarte
Născând dulceță iară.

Solirea să ne fie Mutarea ta la Fiul
Celor ce-ți cântă ție.

Cu miruri de credință femeile te-ngroapă
Cu sfânta cuviință.

Iar tu cu dor fierbinte, fiind a Vieții Maică,
Te muți la cele Sfinte.

Grăbește de ne scoate pe noi, sirimanii,
Din undița satanei.

Puterile din slavă privesc nedumerit
Cum te așezi în groapă.

Cum glia te ascunde, priveliște străină
Și de mirare plină.

Iar duhul tău se vede purtat la cer de Fiul
Ce are trup din tine.

Zidirea cea simțită plângând se tânguește
Lipsindu-se de tine.

Gândirea se-nfioară de multa plecăciune
A Maicii Prea Curate.

Acuma curg izvoare
De miruri și de lacrimi
La groapa ta, Fecioară.

Bisericii dă pace,
Norodului scăpare,
Prea Sfântă Născătoare.

Slavă ...

O, Treime Sfântă,
Unime în trei Fețe,
Pe toți ne miluiește!

Și acum ...

Părtași, Fecioară, fie
De-a Fiului tău slavă
Acei ce-ți cântă ție!